

OPERATION : ORFEO

Libretto af Ib Michael

*Librettoen består af to tekstkorpus:
De indrykkede tekstafsnit er hentet fra Ib Michaels digtsamling
"Himmelbegravelse" og den resterende del er nyskrevet på bestilling.*

I

Gennem marv og ben
i solvindens rum
farer sjælene
videre med deres årsager

Frosne hvide hvaler
pander af bræ
hvælver tiden

Munkene blæste deres sange
støttede sig til horn
hentede havdybden op
og sprængte sletten med hyl
over verdens tag

Himlen druknede dig i regn
mens ekko

- ekko af navnet
du bandt i musik
før hun faldt
fra dit ansigt

deler sin vinge i to
og kaster din krop blandt skygger

De elsker havets røde koral
havet er længere væk
end himlen

Den første bølge har fat om din fod
stenene skubber, kisel mod hud,
du hvirvler i brændingens sug
og bliver dukket
den sidste luft klemmes af
stiger op
mod en genspejling af den himmel
du forlod for at finde

Af ukendte grunde
bærer de i sig
denne længsel
efter havets ting
og blæser konkyliehorn
mellem bjergene

Ålegræs stryger dine kinder
grågrønne skygger
klapper dig med behersket kulde
evig er denne terning
fuld af øjne og stumhed
kroppen sten
kastet efter hendes billede
mens ringene breder sig
og du kommer til den yderste kreds

grønne sten i ørerne
blå og grønne sten
kæder af jordrav og koral

De første skikkelser dukker op
du svæver gennem kraniets tårn
med ringen for ørerne
ud i sirenellyset
hvor de skifter position
til din undren
som dansere, ja som dansere
der flyder i rum
afgrænset af lys og skygge

Dødebogsmessen
til affløjne kroppe
her ligger tonernes søjler på langs
guld står
som smeltet smør i stenkummer
i haller med dæmpet lys
hvor alle regnbuer ender

Udenfor
ligger ligskærernes klippe
hvor alle strander før eller siden
en knokkel selv,
rustfarvet og hulet af hamren
på benmel og knogler
lårbenshalse og bækkenpartier
blålige i den tidlige morgens lys
endnu af nyskummet liv

Havets engle og enhjørninge
stiger og synker i kredsen
mobiler i stilhedens glaskugle
tipper omkring din arm -

Du rækker ud
med håndens hvide kød forstørret
og stimen spredes

De ånder et rum
der har standset dit vejr
og erstattet dit blod med en torden

Du farver med din store mund
du farver vandet rødt
idet du mimer hendes navn
og mærker salt i øjet.
Du griber efter kropskontur
og får et strejf af sprættet silke
et strejf af sjælens kuldegys
da stimen vender om -

Du er alene, alene som før
bunden er lagt med lagners blånelse
sandskyer vokser i langsom tid
korallernes vifte
hjernen foldet til et foster om sin finger

med årenes net lyst op
gennemsigtigt og fint
går et åndedræt ud blandt
søstjerner

Du vil plyndre en grav for dens indhold
kæmme et skibsvrag for druknede
nå frem til ét ansigt blandt mange,
sortnet i glemsel -

da giften huggede fra hæl til hjerte
sank al lyd i verden ned på havets bund

||

I de blå vokalers slot
arbejder fiskemunde i sorg
og stumt opstigende bobler
med at bygge
en katedral af lyd

Nå frem til ét ansigt blandt mange
sortnet i glemsel -

Fra sækken ryster de mere benmel
over klippen
det dæmper farverne
og pudrer kødet let

I tårnet sætter de
konkyliens brusen, en hvalkalot
skal slå det dybe rum
i klokken
drypsten lyses op
af dunkelskovens mosaik
ruder højt i kirkeskibet
farver mørket ind -

Kun en gråtone
over de nøgne baller
røber kroppens tilstand

Så er de atter
slørhalefisk
i runddans omkring
din fremstrakte hånd -

Kun et sekund
med huden krøbet til kuldegrader
så ligger kroppen rød
med ryggen flået fra

River du ansigtet op
er det stivnet til en maske straks
og munden vrænger
en port af tomhed

Du rører ved tusind sunkne flygler
du ser et skib med hundrede master
halvtreds katedraler er drevet forbi
med opløste glasmosaikker

Man læner sig tilbage, svimmel
lettet af et skrig
den døde ikke skreg
endelig overbevist
af lemmernes manglende spjætten
deres gummiro

Du får hende, men spar os for sangen
hendes øjenhuler er dækket af hud
hendes hænder spærret af brus
og vender du dig én gang til
skal blodet forlade jer begge!

III

Hun gik i luft
hvert andet øjeblik
han greb
men favned kun sig selv
med grådkvalte lyde
til sidst var det
som selve himlen skiltes
hun svævede
med fødderne op
håret hængende ned
armene strakt ud
efter ham
som en druknende
med ansigtet bølgende
mellem smil og rædsel

Nå frem til ét ansigt blandt mange,
sortnet i glemsel -

En undersøisk strøm
får hånden til at vinke
hun gynger i silhouet

Hun er en druknet danser
blandt mange
der har forladt koreografien
og er kommet til denne stilhed
hvor lyset sejler
på en film af mineralske salte

Endnu har du en pose luft
trængt i lungerne af ribbenskassen
endnu knitrer telegraf
i et lukket kredsløb, hvor

hertets gælle palper
endnu dæmmer hendes navn på din læbe

- ekko af navnet
du bandt i musik
før hun faldt
fra dit ansigt -

Du farver med din store mund
du farver vandet rødt
idet du mimer hendes navn
og mærker salt i øjet.
Du griber efter kropskontur
og får et strejf af sprættet silke
et strejf af sjælens kuldegys
da stimen vender om

Du rejser hende fra havbunden
danser

med bortvendt ansigt

hun hælder tungt som en sovende
i din favn

Rummet opspændt
mellem langt kredsene silhuetter
man hører vinden
gå igennem fjer

De to første fugle
holder alting i ånde
solen bryder ikke frem
døgnet står stille på sin himmel
ingen skygger løber over bjergene
selv venter de
på slagterens råb

Da han skærer hovedet af
svimler det igen
ansigt til ansigt med træk
med øjne og åben mund
så svimlende vægtløst
uden sin krop

Du valser hende baglæns
ud over blågrønne enge
stimen slår sammen om jer igen

Du fører din enhjørning gennem en skov
hvor fiskesangen lyder

Som i spejlsale klæber billedet
lamt til din hud, du mærker knoglerne
hvine af glas
og ilten forlade fingrene

Han skærper knivene op
skærer ind bag det ene øre
vrikker en gang
og begynder så at rulle

mens han holder bladet ind til benet
og hovedhuden kommer af
i én, lang appelsinskræl

Anslået af stemmegafler
synger kraniet
på sin sokkel af salt.
Sølv siver af mundhulen,
mens trykket stiger
du sparkes ud i svømmetag
og sakser rummet -

I tynges af skarer
som ikke vil slippe
og overfladen
er dansende nær -

Da hun glider

Du rører ved tusind sunkne flygler
du ser et skib med hundrede master
halvtreds katedraler er drevet forbi
med opløste glasmosaikker

Du ser hendes ansigt
forsænket i spejlets belægning igen
den druknende vender sig fra dig
synker
til punkt i mørke

Ansigt til ansigt med træk
med øjne og åben mund
så svimlende vægtløst
uden sin krop

Vægtløs som før.
Du bryder igennem, hovedet sprængt -
Det fortsætter syngende ned ad strømmen

Efter legenden
gynger en krans af myrter mod aften
flyglerne spiller med sorte sejl
med hundrede master går skibene ned

Flyvende begravet
i alle verdenshjørner
dagen er kommet igen
lettet af en svævende sten

På søbredden skriger en måge hæst
over hvide sten
symfonisk er søvnen og glemslen
kapslet i kister af rav

Jeg er blå indenunder
og hård som en klippe